

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Papp Katalin Ügyvédi Iroda (fél címe 1., ügyintéző ügyvéd: dr. Papp Katalin Gabriella) által képviselt felperes neve (felperes címe.) felperesnek - a Kálmán, Szilas, Sárközy és Társai Ügyvédi Iroda (fél címe 2., ügyintéző ügyvéd: dr. Sárközy Szabolcs) által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe.) I. rendű alperes és a II.rendű alperes neve Szerkesztősége (II.rendű alperes címe.) II. rendű alperesek ellen sajtó-helyreigazítás miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2017. január 04. napján kelt 27.P.25.251/2016/9. számú ítélete ellen az alperesek részéről 11. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit megváltoztatja, és a keresetet teljes egészében elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a I. rendű alperesnek 45.000 (negyvenötezer) forint + áfa együttes első- és másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 84.000 (nyolcvannégyezer) forint együttes kereseti és fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a II. rendű alperes szerkesztésében álló ...hu internetes portálon 2016. október 16-án „Féllábon ugrálva kellett elhagyni a kórházat a ...i férfinak, mert nem juthatott máshogy haza" címmel cikk jelent meg, mely beszámolt egy balesetet szenvedett fiatalember felperesi egészségügyi intézményben történő ellátásáról.

A cikk leadjében szerepelt, hogy „Kilométerekre lakott a kórháztól, mégis haza kellett ugrálnia egy sérült fiatalnak, mert a kórház nem biztosított számára segítséget." Beszámolt arról, hogy egy 22 éves fiatal férfi egy törött porcelán tányérba lépett, ezért őt és a barátnőjét a szomszéd bevitte a felperesi kórházba. Kapott érzéstelenítést, az orvos lekezelte, összevarrta a sebet. Hajnali kettő óra volt mire végeztek, utána mégis azt közölték vele, hogy „viszlát." A Facebookon található bejegyzés írása szerint a férfi kérésére nem kapott betegszállítót vagy segítséget a hazaútra. A portás ugyan megpróbált taxit hívni, de a késő éjjeli órákban ez nem volt lehetséges. Megkérte a kórházban dolgozókat, hogy egy kerekesszéket kaphasson kölcsön, azonban ezt nem engedték. Végül gyalog, ugrálva indult haza a párjával, azonban egy idő után volt, aki autóval megállt nekik és hazafuvarozta őket. A kórház nem reagált a ...hu oldal megkeresésére, ahonnan az információt szerezte a cikk.

A felperes keresetében olyan tartalmú helyreigazítás közzétételére kérte kötelezni az I. rendű alperest, miszerint a 2016. október 16-án megjelent cikkükben valótlan tényről közöltek és valós tényről hamis színben tüntettek fel azzal az állítással, hogy „kilométerekre lakott a kórháztól, mégis haza

kellett ugrálnia a sérült fiatalnak, mert a kórház nem biztosított számára segítséget." Ezzel a közléssel valótlannal azt sugalmazták, mintha a kórház mulasztást követett volna el. A valóság ezzel szemben az, hogy a ...i felperes neve minden elérhető, lehetséges segítséget megadott, mind emberi, mind jogi szempontból nézve, ilyen esetekben a kórházban való további tartózkodás biztosított. A felperes kereseti kérelmét arra alapította, hogy az alperesi lead-ben található tényállítás nem felel meg a valóságnak.

Az alperesek ellenkérelmükben a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérték.

Elsődlegesen arra hivatkoztak, hogy a felperes elkésetten nyújtotta be a keresetét, mert csak a bíróság felhívására és a törvényben biztosított határidőn túl terjesztették ki keresetüket a szerkesztőségre. Állításuk szerint továbbá a cikk a valóságot tartalmazta.

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte a II. rendű alperest, hogy az általa szerkesztett ...hu portálon az eredeti közléssel azonos betűszedéssel, a cikk címe alatt, a cikk szövege előtt elhelyezve az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 8 napon belül addig, amíg az eredeti cikk a honlapon megtalálható, az alábbi helyreigazítási közleményt jelentesse meg:

„Helyreigazítás:

2016. október 16-án megjelent cikkünkben valótlannal állítottuk, hogy a kórháztól kilométerekre lakó sérült fiatalnak haza kellett ugrálnia, mert a kórház nem biztosított számára segítséget."

Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte az I. rendű alperest, hogy külön felhívásra fizessen meg 18.000 forint meg nem fizetett illetéket. További 18.000 forint meg nem fizetett illetékről megállapította, hogy azt a Magyar Állam viseli.

Az elsőfokú bíróság döntésében ismertette a Magyarország Alaptörvényének (Alaptörvény) IX. cikk (1), (2) és (3) bekezdését, a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 4. § (1) bekezdés, 12. § (1) bekezdését, a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 342. § (1) bekezdés, Pp. 343. § (1) bekezdését, a Legfelsőbb Bíróság PK 12., 13., 14. és 15. számú állásfoglalásainak lényegét.

Megállapította, hogy a felperes törvényes határidőn belül fordult az alperesi sajtószervvel szemben keresettel a bírósághoz, ezért érdemben foglalkozott a keresettel. A BH2009. 247. számú jogesetre utalva arra jutott, hogy a felperes bíróság felhívására gondoskodott a megfelelő alperes perbeállításáról határidőben eleget tett a per indításával összefüggő kötelezettségeinek, ezért a keresete érdemi elbírálásának van helye.

Megítélése szerint az alperesek azon állításai valóságát kellett volna bizonyítania, hogy a sérülésében ellátott fiatalembernek, haza kellett ugrálnia azért, mert a kórház nem biztosított számára segítséget. Azon állítás, miszerint haza kellett ugrálnia a sérült fiatalembernek, magából a cikkből kiderül, hogy valótlannal, mivel a cikk kifejezetten azt tartalmazza, hogy egy idő után volt aki autóval megállt és hazafuvarozta a párt. Ennélfogva a cikkből kiderül a lead-ben és a cikk címében közöltek cáfolata.

Az alperesek nem bizonyították továbbá azt sem, hogy a felperes nem biztosított segítséget a sérült fiatalembernek. Az általa indítványozott tanúbizonyítás az érintett fiatalember, ... tanúkénti kihallgatása, indokolása szerint nem volt alkalmas bizonyítás felvételére, egyrészt azért, mert a Pp. 345. § (2) bekezdésével ellentétben a bizonyíték nem állt a tárgyaláson rendelkezésre, a felperes nem állította elő a kihallgatni indítványozott tanút. Másrészt a tárgyalás elhalasztásához a felperes nem járult hozzá. Harmadrészt a rendelkezésre álló bizonyítékokból nem lehetett következtetni az indítványozott bizonyítás eredményességére, ezért az alperesek bizonyítási indítványainak foganatosítását mellőzte, és azt állapította meg, hogy az alperesi szerkesztőség nem tett eleget bizonyítási kötelezettségének, azaz nem bizonyította, hogy a cikk szerinti fiatalembernek a felperesi

kórház nem nyújtott segítséget a hazajutásához. Ebben a körben ezért helyreigazításra kötelezte az I. rendű alperest. A valótlan sugalmazás közzétételére vonatkozó részében a keresetet elutasította. Rámutatott, hogy sajtó-helyreigazítás alapja valótlan tényállítás lehet, véleménynyilvánításra, értékítéletre sajtó-helyreigazítás iránti igényt nem lehet alapítani. Az, hogy a sérelmezett közlések milyen következtetések levonására szolgáltatnak alapot, nem képezheti a megalapozott felperesi igényérvényesítés alapját. Az, hogy egy sajtóközlés mit sugall, nem elégíti ki a valótlan tényközlés, illetve a való tény hamis színben való feltüntetése kritériumait, a „sugallat” ugyanis alapvetően egy egyéni tudattartalom, nem pedig a sajtó-helyreigazítási eljárás jogszabály által megkívánt, a maga konkrétságában meghatározott tény feltüntetése (BDT2014. 3192.). Annak közzétételét sem rendelte el valós tényként, miszerint a felperesi kórház minden elérhető lehetséges segítséget megadott, mind emberi, mind jogi szempontból nézve, ilyen esetekben a kórházban való további tartózkodás biztosított. Az ugyanis ténylegesen a sérült fiatalember ellátására vonatkozó felperesi vélemény közzétételére való kötelezésre irányult, amelyre nincs jogi lehetőség. Bocsánatkérésre sajtó-helyreigazítási perben a sajtószerv nem kötelezhető, ezért ebben a vonatkozásban is elutasította a keresetet.

A perköltségről a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott a felek pernyertességének és pervesztességének az arányát egyenlőnek találta.

Az ítélet ellen az alperesek terjesztettek elő fellebbezést.

Kérték az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását. Hangsúlyozták, hogy a törvényben rögzített anyagi jogi és jogvesztő határidőn belül a felperes a II. rendű alperessel szemben keresetet nem nyújtott be. A jogvesztő határidő elmulasztása utóbb sem pótolható. Az irányadó 4/2003. számú PJE határozat értelmében az alperessel szemben nyitva álló keresetindítási határidőt a felperes elmulasztotta.

Az ügy érdemét tekintve kiemelték, hogy a per tárgyává tett cikk címe „Fél lábon ugrálva kellett elhagynia a kórházat a ...i férfinak, mert nem juthatott máshogy haza”. A cikk címe önmagában igazolta, hogy felperes helyreigazítási igényében foglaltak megalapozatlanok. A felperes keresetlevele szintén maga tartalmazza azt, hogy felperes nem tudta biztosítani az éjszaki hazajutást, amikor azt rögzítette, hogy a valóságnak megfelelő tényközlés az lett volna, hogy „az ellátást követően nem tudta biztosítani az éjszaki hazajutást a kórház.” A PK 12. számú állásfoglalásnak megfelelően a cikket egészében kell vizsgálni. A cikk címe épp azt közli, hogy a fiatalember a kórházat ugrálva hagyta el, nem pedig azt, hogy haza is már ugrálva ért.

A cikk egészéből egyértelműen kiderül, hogy nem kellett teljesen hazaugrálnia a sérült fiatalembernek, mert egy idő után volt aki autóval megállt és hazafuvarozta a sérült fiatalembert és párját. A cikk lead-jében foglaltak, figyelemmel a cikk címére és annak teljes tartalmára, nem alapozhatják meg a helyreigazítási igényt.

Hivatkozott arra, hogy a felperes sajtó-helyreigazítási kérelmében foglaltakat a felperesi kereset és elsőfokú tárgyaláson előadott nyilatkozatai lényegesen meghaladják. A felperes sajtó-helyreigazítási kérelmében pusztán arra hivatkozott, hogy az általa kifogásolt cikk azt a hamis képet sugalmazza, miszerint „... a betegnek azért kellett elhagynia a felperesi kórházat, mert nem kapott megfelelő ellátást, valamint hogy a beteg nem kapott megfelelő segítséget és ellátást a szolgáltatás nyújtása során.” A felperes minden egyéb hivatkozása a perben meghaladja a helyreigazítási kérelmét és az figyelembe nem vehető.

A tanúbizonyítási indítvány kapcsán hangsúlyozta, hogy az alpereseknek nem kötelessége a kihallgatni indítványozott tanút előállítani. Az indítványukat megfelelő határidőben, az ellenkérelmük előterjesztésekor megtették.

Sérelmezték, hogy az elsőfokú bíróság a berekesztett tárgyalást újra megnyitotta, majd újra határozat hirdetésre elhalasztotta, erre a tárgyalásra azonban tanút is idézett. Nem állapítható meg, hogy a tanú idézésének tértivevénye mikor érkezett vissza a bíróságra, volt-e abban a helyzetben az

elsőfokú bíróság, amikor az ítéletét meghozta, hogy megállapítsa, a tanú a szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg. Érvelése szerint életszerűtlen az a felperesi előadás, hogy a beteg annak ellenére vágott neki a hazafelé vezető útnak az éjszaka közepén, hogy a felperes az éjszakai ott tartózkodást részére felajánlotta. Ilyen előadást egyebekben a felperes sajtó-helyreigazítási kérelmében maga sem tett, arra csupán később, keresetében hivatkozott.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta. Hivatkozott arra, hogy a Pp. 130. § (1) bekezdés g) pontja alapján volt lehetőség hiánypótlásra, a felperes ezért határidőben nyújtotta be a keresetét.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg azt is, hogy az alperesi tényállítás, miszerint a sérült férfinak haza kellett ugrálnia a kórházból, valótlan, az alperes továbbá nem tudta bizonyítani azt, hogy a kórház nem biztosított számára segítséget.

A cikk címe nem képezte a kereset tárgyát, mivel a felperes e tekintetben módosította a keresetét, az erre alapozott fellebbezési érvelés nem foghatott helyt. Arra való tekintettel, hogy az idézett tanú nem jelent meg a tárgyaláson, a felperes pedig a tárgyalás elhalasztásához nem járult hozzá, nem volt helye a Pp. 345. § (2) bekezdése alapján bizonyítás felvételének, nem volt valószínűsíthető a bizonyítás eredményessége.

A felperes nem ismerte el, hogy a cikkben szereplő sérült férfi nem kapott segítséget. A betegszállítás is az ellátás része az egészségügyi törvény szerint, így az átlagolvasó számára az a következtetés is levonható, hogy nem kapott megfelelő ellátást. Nyilatkozott egyebekben arról, hogy a sérült férfinak nem kellett volna elhagynia a kórházat, a betegszállítás a reggeli órákban biztosított lett volna, az adott betegnek nem volt biztosítási jogviszonya, ezért térítésmentes hazaszállítása sem lett volna az egészségügyi intézmény kötelezettsége.

A fellebbezés alapos.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy nem volt helye a per megszüntetésének az alperesek által előadott okból. A helyreigazítási kérelmet a felperes az alperesi szerkesztőségnek küldte, és a felperes a Pp. 130. § (1) bekezdés g) pontjának megfelelő hiánypótlási felhívás keretében vonta perbe II. rendű alperesként az alperesi szerkesztőséget. A Pp. 95. § (5) bekezdése értelmében, ha a fél a beadvány hiányát a kitűzött határidő előtt pótolja, úgy kell tekinteni, mintha eredetileg is helyesen adta volna be. Ennél fogva a keresetlevelet és a keresetindítási határidőket is úgy kell értékelni, mintha a felperes már a keresetlevélben is megjelölte volna a II. rendű alperest. A II. rendű alperessel szemben előterjesztett kereset ezért nem volt elkésett. A tértivevény szerint 2016. november 2-án átvett a 4/2003. PJE határozat értelmében 2016. november 18-án érkezett keresetlevél az Smtv. 12. § (2) bekezdésében és a Pp. 343. § (3) bekezdésében írt határidőben érkezett.

A 2016. december 21-i tárgyalási jegyzőkönyvbe foglalt végzésben valóban szerepel egy olyan részlet, miszerint a bíróság a tárgyalást „ítéletének kihirdetésére” halasztotta el. Az ismételten megnyitott tárgyalás berekesztésére ugyanakkor nem került sor ezen a tárgyaláson, a tárgyalást lezáró végzés egyértelműen tartalmazza, hogy a tárgyalásra a felek képviselőit törvényes figyelmeztetéssel rendeli idézni, és nem a korábbi tárgyalást lezáró végzéshez hasonlóan a határozathirdetés időpontjáról értesíti őket. A jegyzőkönyv mellékletét képezte a bírói utasítás értelmében a 104. minta is, amely folytatódó tárgyalásra való idézésre vonatkozik. A jegyzőkönyvbe foglalt idéző végzés is rendelkezik a tanú megidézéséről, valamint a feleket is esetleges nyilatkozataik megtételére hívja fel. Mindebből következően a felek jogi képviselői számára is egyértelmű volt, hogy a bíróság nem az ítélete kihirdetésére halasztotta el a tárgyalást, az erre vonatkozó részlet elírás. Az alperesek maguk sem hivatkoztak arra, hogy a tárgyalási

jegyzőkönyvi végzés ezen hiányossága miatt valamely indítványukat, nyilatkozatukat nem tudták előterjeszteni, ez okból a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján a tárgyalás megismétlésére sem volt szükség.

Fellebbezés hiányában a Pp. 228. § (4) bekezdése alapján jogerőre emelkedett az elsőfokú bíróság ítéletének keresetet elutasító rendelkezése.

Az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta és a tényállást helyesen állapította meg azzal a pontosítással, hogy a térítvevény tanúsága szerint a sajtó-helyreigazítási kérelem az alperesekhez 2016. november 2-án érkezett. Az elsőfokú bíróság helyesen indult ki abból, hogy a Pp. 345. § (2) bekezdése alapján - felperes indítványa hiányában - csak olyan bizonyításnak van helye, amely nyomban rendelkezésre áll, illetve további halasztás akkor lehetséges, ha a feltárt bizonyítékok a bizonyítás eredményességét valószínűsítik. Az idézett tanú, továbbá a felek egyike sem jelent meg a halasztott tárgyaláson. A tanú nyilatkozata szerint külföldön élt. A sajtó-helyreigazítási per soron kívüli jellegével nem volt összeegyeztethető a meg nem jelent tanú ismételt megidőzésének megkísérlése érdekében a tárgyalás további halasztása, attól eredmény sem volt várható, ezért a Pp. 345. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság nem sértett jogszabályt a tanú ismételt idézésének mellőzésével.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság döntésével és annak jogi indokaival azonban nem értett egyet.

A PK 12. számú állásfoglalás alapján a közléseket szövegösszefüggésükből nem kiragadottan, hanem a cikk egészére és az átlagolvasó értelmezésére figyelemmel kell vizsgálni. Az alperesek alappal hivatkoztak arra, hogy a cikk címéből és tartalmából, azaz a cikk egészéből kiderült, hogy a cikkben érintett sérültnek nem kellett hazaugrálnia, mivel egy autós felvette őt és a párját. A címben szereplő megfogalmazás, mely szerint „fél lábon ugrálva kellett elhagynia a kórházat” is ezt erősíti meg. A cikk szövegszerűen is jól követhetően tartalmazza, hogy az érintett beteget végül egy autós hazavitte. Ebben a körben helyreigazításnak ezért nem volt helye.

A cikk egészéből az is kiderült, hogy a sérült belelépett egy törött tányérba, járóbeteg ellátásban részesült, nem mentő, hanem a szomszéd hozta be a kórházba. A cikkből az tűnik ki, hogy a sérült kezelése hajnalban fejeződött be, távozni kívánt, adott helyen és időben nem tudott közlekedési eszközzel hazajutni, gyalog indult útnak. A kórház felajánlott segítséget annyiban, hogy a portás próbált taxit hívni, a beteg által kért megoldást, a tolokocsi kölcsönzését és betegszállító éjszakai biztosítását visszautasította, ezért gyalog indult útnak. Az, hogy a fenti tények alapján a kórház által felajánlott segítség megfelelő segítség volt-e, vagy lehet-e úgy értékelni, hogy nem kapott segítséget a hazajutáshoz az elsőfokú bíróság megállapításával szemben nem tényállítás, hanem a fenti valós tényekből levont következtetésnek, véleménynek minősül, amely helyességétől vagy helytelenségétől függetlenül nem helyreigazítható. Annak értékelése, hogy a felperes minden emberi, jogi segítséget megadott-e, szintén az adott helyzetre vonatkozó általános jellegű véleménynyilvánítás, aminek közzététele helyreigazításban nem kérhető. A másodfokú bíróság megjegyzi e körben, hogy a sugalmazással kapcsolatos elutasító ítéleti rendelkezést nem támadta a felperes, az elsőfokú bíróság azonban helyesen emelte ki, hogy ilyen jellegű tartalomra hivatkozással helyreigazításnak nincs helye.

A cikk nem állította, hogy a felperes lehetetlenné tette, hogy a sérült a kórházban maradjon az ellátását követően. A cikkben szereplő sérülés jellege sem olyan, amiből az következne az átlagolvasó számára, hogy a sérült további kórházi tartózkodásra szorult volna, vagy ilyen igénye

felmerült. A felperes sem annak helyreigazítását kérte, hogy az I. rendű alperes annak elhallgatásával, hogy a beteg visszautasította a részére felajánlott kórházban maradás lehetőségét, a valóságot hamis színben tüntette fel. Ilyen tartalommal ezért helyreigazítás a perben sem volt kérhető az Smtv. 12. § (1) bekezdése és a PK 15. számú állásfoglalásra figyelemmel, a helyreigazítási kérelemhez kötöttség korlátaira tekintettel. Önmagában a kórházban való maradás lehetősége ismertetésének hiánya a cikkben egyebekben az ügy körülményeire figyelemmel hamis színben nem tüntette fel a valóságot, ha annak lehetőségére nem hívták fel a beteg figyelmét. A felperesi kórházat ért kritika ugyanis az ellátást kísérő hatékony segítőkészség hiányára irányult.

A felperes helyreigazítási kérelme nem tartalmazott olyan elhallgatott tényelemeket, körülményeket, amelyek elmaradása a vélemény-nyilvánításon túlmutató hamis szint keletkeztetett volna. A cikkből kitűnt az is, hogy a felperesi kórház nem élt a nyilatkozattétel lehetőségével még az általános tájékoztatás szintjén sem.

Az, hogy az egészségügyi törvény szerint mi tartozik a beteg ellátása körébe, irreleváns, mivel az átlagolvasó értelmezését kellett szem előtt tartani. Az átlagolvasó pedig a beteg hazaszállítását nem tekinti a járóbeteg ellátás részének. Ennek ugyanakkor a helyreigazíthatóság szempontjából nem volt jelentősége sem, mivel az, hogy a beteg ellátásának részeként mi valósult meg, a cikkből a valóságnak megfelelően kiderült.

Mindezekre tekintettel a sérelmezett körben valótlan tényállítás, valós tény hamis színben feltüntetése miatt sem volt helyreigazításnak helye az Smtv. 12. § (1) bekezdése alapján. Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdésének megfelelően megváltoztatta és a felperes keresetét teljes egészében elutasította.

A fellebbezés eredményre vezetett, erre tekintettel az I. rendű alperes javára a másodfokú bíróság a Pp. 78. § (1) bekezdése, a Pp. 239. § folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) bekezdése alapján az elsőfokú eljárásban figyelembe vett 30.000 forint+áfa, a másodfokú eljárásban 15.000 forint+áfa összegben megállapított ügyvédi munkadíj mint perköltség megfizetésére kötelezte a felperest.

A le nem rótt kereseti és fellebbezési illetékről a másodfokú bíróság a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján rendelkezett.

Budapest, 2017. június 16.

dr. Kisbán Tamás s.k.
a tanács elnöke

dr. Istenes Attila s.k.
előadó bíró

dr. Kovaliczky Ágota s.k.
bíró